

NOVĂCEANUL

Publicație lunară independentă

ORAȘUL NOVACI ❖ Anul VIII, Numărul 81 ❖ Joi, 26 Martie 2020 ❖ ISSN 2392 - 6961

27 MARTIE - O ZI MĂREȚĂ DIN ISTORIA POPORULUI ROMÂN

Pentru a înțelege prezentul și a privi în viitor, trebuie să cunoaștem trecutul. Între elementele trecutului și realitățile prezentului este o neîntreruptă legătură, care trebuie cercetată și lămurită, fiindcă prezentul se întemeiază pe trecut.

Pe așa cum trece și acum. Neamul românesc este obișnuit cu suferința și va trece și de această ispită dacă vom fi uniți. Fără unire nici un neam nu poate rezista valurilor istoriei actuale care stau să măture tot ce întâlnesc în cale. De aceea, este imperios necesar să ne iubim unii

Viața poporului român, avându-și rădăcinile adânc înfipte în pământul strămoșesc al Daciei de odinioară trebuie cunoscută de toți românii, oriunde s-ar afla.

Ioan Lupaș, fost membru al Academiei Române, în Istoria Românilor, 1944, spunea: „Istoria Națională ne va ajuta să cunoaștem și să iubim trecutul, să înțelegem prezentul și să credem în viitorul României întregite”.

România de astăzi se află pe teritoriul mai vast al Daciei. Dumnezeu ne-a rânduit aici, pe acest pământ românesc de o frumusețe, o armonie și o bogăție rar întâlnită. Viața unui popor este strâns legată de teritoriul pe care îl locuiește.

Și tot Ioan Lupaș, scria în 1929: „Însemnătatea Istoriei Naționale este mai presus de orice îndoială. Ea ne dă posibilitatea cunoașterii integrale a vieții neamului nostru cu toate înfățișările-i felurite, rezultate dintr-un lung proces istoric. Elementele care au contribuit la desfășurarea acestui proces n-au dispărut în mormântul trecutului, ci multe din ele își continuă acțiunea determinându-l și în prezent”.

De-a lungul istoriei, neamul românesc a trecut prin grele încercări,

pe alții toți românii, căci numai în această iubire stă mântuirea fiecăruia dintre noi și a noastră ca neam.

Astăzi, mai mult ca oricând, trebuie să fim uniți cu toții, frați cei de-un neam, de aici și din afara granițelor impuse, din Sfântul teritoriu al Daciei de odinioară, rodul iubirii înfocate de neam al marilor fii din trecut. Puterea, demnitatea, binecuvântarea și bucuria unui popor se află în unire. Dezbinarea este ucigătoare și umilitoare pentru popor; ea duce la slăbirea și degradarea vieții acestuia.

Corifeii Marii Uniri din 1918 au luptat pentru întărirea și înălțarea acestui popor. Întregirea neamului românesc s-a făcut cu multe jertfe de vieți omenești și multe eforturi spirituale și materiale. Numai că astăzi, iată, suntem spre sfârșitul lunii martie, când apare publicația „Novăceanul”, purtând numărul 81 din 26 martie 2020, cu doar o zi înainte de data de 27 martie. Câți români mai știu ce semnificație are ziua de 27 martie în istoria poporului român?

Nu avem dreptul să trecem peste această dată de mare importanță pentru istoria noastră națională. Școlile sunt închise, instituțiile de cultură, la fel. Noi, cei de la „Novăceanul”, nu putem

MAI MULTĂ RESPONSABILITATE FAȚĂ DE SEMENII NOȘTRI

Dacă Guvernul a adoptat niște măsuri raționale pentru prevenirea infecției cu coronavirus, nu a făcut-o din plăcere ori pentru capital electoral, ci a făcut-o pentru că îi pasă de oameni, de viața societății românești.

Vedem cu toții ce se întâmplă în Italia, în alte țări ale lumii, unde nu au fost luate la timp măsuri în lupta cu acest inamic invizibil, coronavirus. Nu s-a gândit nimeni că efectele lui sunt atât de devastatoare. După efectele dezastruoase ale coronavirusului în Italia și în alte țări, Guvernul României a decis să adopte unele măsuri mai stricte pentru protejarea românilor împotriva coronavirusului, măsuri care trebuie respectate. Să lăsăm spiritul egoist și să învățăm că este timpul să nu ne facem greutăți unii altora. Trebuie să fim cu toții responsabili, să ne respectăm și să dovedim răspundere față de comunitate, comunitatea fiind noi toți, să ne respectăm unii pe alții.

Primăria Orașului Novaci, Poliția orașului, Biserica, ceilalți factori cu responsabilități fac apel la toți locuitorii orașului să respecte măsurile luate de Guvern, măsuri care trebuie aplicate și respectate la toate nivelurile pentru a nu ne confrunta cu problemele grave din lume.

Trebuie să înțelegem că este foarte grav să producem neazuri familiilor noastre, rudelor, prietenilor, consătenilor, comunității noastre. Este momentul să ne schimbăm modul de viață, să dovedim mai multă responsabilitate față de semenii noștri,

sinceritate, să lăsăm interesele personale la o parte și să ne gândim la interesele comunității. Rațiunea trebuie să triumfe, să respectăm dreptul la viață al tuturor oamenilor.

Este normal ca cei plecați din țară din diverse motive să vină în aceste momente lângă familiile lor. Panica stârnită de Covid-19 îi determină să plece din țările unde s-au dus de nevoie, nu de voie, și să vină acasă la părinți, la copii. Asta nu înseamnă că nu trebuie să ia în serios recomandările și atenționările Guvernului și ale tuturor celor cu responsabilități și grijă față de români. Contactul cu lumea de acolo, infectată sau neinfectată, poate să fie cu consecințe grave pentru societatea românească.

Oameni buni, lumea trece prin cea mai mare încercare de la cel de-al Doilea Război Mondial încoace, inamicul coronavirus aleargă liber printre noi. Poate fi învins cu credință, speranță, dragoste, discernământ moral, cu gândul la cei de lângă noi, la comunitate.

Redacția publicației „Novăceanul”, îndeamnă pe toți novăcenii să ia în serios măsurile și recomandările Guvernului. Un vechi proverb spune: „Paza bună, trece primejdia rea”. Este cât se poate de real. Nu cred că trebuie să zboare avioanele pe deasupra noastră ca să înțelegem că este nevoie să ne adăpostim, să ne protejăm pe noi și să protejăm întreaga comunitate.

REDAȚIA

trece cu vederea faptul că la 27 martie 1918, Sfatul Țării Republicii Democratice Moldovenești de la Chișinău a votat desprinderea definitivă a Basarabiei de Rusia, adoptând istorica Declarație de Unire a Basarabiei cu România, fapt ce a constituit un imbold pentru românii din Bucovina și Transilvania.

Prin votul de la 15 noiembrie 1918, Bucovina a revenit la țara mamă prin voința liber exprimată de reprezentanții populației din ținut.

Marea Adunare Națională a Românilor, întrunită la Alba Iulia a hotărât la 1 Decembrie 1918 Unirea Transilvaniei cu România. Actul a marcat sfârșitul unui mare proces - desăvârșirea unității naționale a tuturor românilor,

recunoscută oficial de Marile Puteri la Conferința de Pace de la Paris, din 1919-1920, care a marcat și sfârșitul Primului Război Mondial.

Astăzi, la mai bine de 100 de la Marea Unire, constatăm cu tristețe că nu mai suntem uniți în teritoriul vechii Dacii, leagănul pământului românesc, ba chiar suntem separați și dezbinați, că forțele răului lucrează și în prezent.

27 martie trebuie să trezească conștiința unității de neam și în mințile românilor de dincolo de Prut care trebuie să înțeleagă că România este și Patria lor și că „omul fără patrie e ca puiul fără mamă”.

Constantin DĂRVĂREANU

ȘTIRI DIN NOVACI

La Novaci, au început lucrările de construcție a unui bloc de locuințe pentru specialiști: medici, profesori etc., cu 20 de apartamente: 10 apartamente cu câte două camere, 5 apartamente cu câte trei camere și cinci garsoniere.

Lucrarea este finanțată de Agenția Națională pentru Locuințe. Se preconizează ca lucrările să fie terminate până la sfârșitul anului, iar din 2021 să fie ocupate de cei care lucrează în Novaci și doresc să se stabilească în orașul nostru.

Timpul favorabil din ultima perioadă a permis declanșarea lucrărilor de construcție a unei noi grădinițe de copii la Novaci. Este vorba de Grădinița de Copii cu Program Prelungit, amplasată pe Strada Gruului, în spatele unității de pompieri Novaci.

Imediat după Sărbătorile de iarnă, Primăria Orașului Novaci a trecut la modernizarea iluminatului public în tot orașul. Aceasta presupune instalarea de lămpi moderne, cu consum mic pe toate străzile din oraș și satele aparținătoare.

ION C. DUȚĂ

Dureri de țara mea

Țara mea e un poem sublim
Și ne iubește mai mult decât noi o iubim,
Țara mea e basm, e fecioară
Cu ochii de-azur, mijloc de trestioară,
Părul – lanuri de grâu, sâni – merele de aur
Modelați de Tatăl, Sfântul, Cerescul Faur.
Obrăjorii – struguri, sprâncene –
pădurile de brad,
Lacrimi – boabele de rouă ce peste cetină
cad
Coapsele – munții ce străjuiesc pe zare,
Priviri galeșe, calde ca primele raze de soare.
E privită în lume cum noi n-o gândim,

Cum lunecă pe Dunăre în pas de ape, lin,
Învelită în horhote de cer albastru peste umeri
Cu stele sfinte presărate atât să nu le numeri
Și-atâtea bogății păstrate pe sub stânci
Și-atâtea bogății sub apele adânci
Și câte și mai câte averi ce atrag furii,
Venind târâș pe coate din fundurile lumii.

Toți prinții lumii ar vrea-o de mireasă,
Prințisorii de pe lume ar vrea în ea o casă
Cu acoperiș de stele, cu scări de crisolit
Cum este numa-n ceruri un colț de răsărit.
Câți n-ar asculta murmur de izvoarăș pe stâncă,
Odihnă pe covor de bujori în frunzăriș de luncă,
S-audă o doină de dor ce plânge din caval,
Să stea-n amurgul serii cu turmele pe deal,
Să-ngâne și el vântul cum vântul îl îngână
Când trece sfios spre sălcii la mal de apă lină.

Dar, Țara mea, ești la răscruci de ere
Și-noți în lacrimi, icnind de grea durere
Și terfelită aspru în mrejele minciunii,
Vândută pe taraba nesigură a lumii.
Din tine se rup ciopăți, cât pot fi ele rupte
Cărate cu cotiga, cu tancul ori ce-ar putea mai fi
Pe drum de deznădejde al negrelor stafii.
Se strămbă geografia, se calcă pe hotare,
Se scuipe în derădere pe legi din Carul Mare,
Se ia oricând, orice, oricum cu anasână
Atât cât se cuprinde, nimic să nu rămână.

Copiii mei, dragii copii ai Țării,
Ați plecat din țară, lăsând-o disperării,
Cu părinți, cu bunici, cu casele din deal,
Cu ce e mai sublim pe luncă și pe vale,
Cu turme de pe crește, cu nopțile regale,
Momiți de paradigme de pe hotare sumbre
Să vă schimbați, cu timpul, în cioturi și în umbre
Să poată ei ajunge stăpâni pe harta țării,
Iar voi slujbași de curte, copii muți ai durerii.

Treziți-vă, copii, nimic nu e mai sfânt
Ca brazda casei voastre, dreptunghiul de pământ,
Unde-odihnesc părinții, bunicii și străbunii,
Unde puteți fi și voi oameni în geografia lumii.
Veniiți cu hotărâre în țară, acasă, iar la voi
Că de mai stați străini, veți deveni strigoii
Schilozi în suflete, în inimi și-n puteri,
Simțind că sunteți nimeni, copii de nicăieri.

MUGUR, MUGUREL...

Prof. univ. dr. Nicolae VINȚANU

Aflat printre albine, acum în zilele unui nou început de primăvară, privesc la războiera anotimpurilor, când frig, când cald, ba ceață, ba soare. În tradiția poporului nostru se spune de aceea că primele 9 zile din martie sunt ale babelor, iar încă 9 zile după Mucenici ale moșilor. Se mai spune că acestea ar exprima stările omului ajuns la senectute. Martie este din vechime, însă, luna când mugurii țâșnesc din putregai, cum spunea odată un poet și el uitat și acoperit de colbul vremii.

Cei cărora le-a păsat de țară, în zbuțumata istorie a poporului, au alăturat venirea primăverii cu cea a înnoirii societății. Gândul îmi zboară la începutul Revoluției din 1821, condusă de gorjeanul Tudor Vladimirescu. Unii

măricel/ Că ne-am săturat de iarnă/Și de greutăți din țară/ Bată-i Doamne pe ciocoi/ Cum ne bat și ei pe noi/ Când ciocoiu e în putere/ Ne strivește în picere/ Ne înjugă ca pe boi/ Și ne tunde ca pe oi..."

O simplă analiză a acestui cântec ne arată o apropiere foarte mare de doina lui M. Eminescu. Atât cântecul lui Vladimirescu, cât și doina lui Eminescu sunt expresia sintetică a stării în care se afla poporul român după domnia de peste o sută de ani a fanarioților. După cum se știe, Înalta Poartă, nemaivând încredere în Domnii Pământeni, a luat măsura de a numi, pe la începutul secolului al XVIII-lea, în Muntenia și Moldova, domni străini, respectiv Fanarioți, prea supuși turcilor și dornici nevoie mare de a stoarce toate bogățiile acestor meleaguri. Românii au răspuns prin haiducie, prin cercetarea mai temeinică a originii lor, prin plecarea la școli înalte a celor pentru care țara era vatra lor scumpă. Astfel, ideea națională își face loc treptat în cugetul și faptele marilor patrioți din acea vreme. Tudor Vladimirescu este unul dintre aceștia care și-a pus viața zălog în lupta pentru eliberarea românilor. De altfel, în Proclamația de la Padeș, care marchează începutul Revoluției din 1821, ca și cu alte prilejuri, acesta a spus că a îmbrăcat cămașa morții pentru a elibera poporul sau că nicio Pravilă nu oprește de a întâmpina răul cu rău.

Mugurii treziți la viață de Tudor Vladimirescu au fost striviți de mai marii timpului, ca și eroul din Vladimiri. Forțele obscure sperau că astfel își vor menține dominația asupra poporului nostru istoric. Vremelnice, aceștia au obținut o victorie, dar au pierdut războiul. Toate marile evenimente istorice care au urmat: Revoluția de la 1848, Unirea Principatelor la 1859, Războiul de Independență din 1877-1878, au dus la nașterea României de sine-stătătoare, iar Unirea de la Alba Iulia din 1918 va pecetlui existența românilor într-un singur stat.

Cum apar astfel de evenimente istorice celor de azi? Părerile sunt împărțite: internaționaliștii sau regionaliștii le trec sub tăcere, iar unii chiar o spun în scris că ar fi fost mai bine ca Oltenia și Ardealul să fi făcut parte din Austria. Mai mult, scribii plătiți cu 30 de arginți, aidoma lui Iuda, încearcă să acrediteze chipurile printr-un studiu așazis științific că ardelenii nu ar fi frați cu muntenii și moldovenii, ci cu austriecii. Văzând toate acestea nu se poate să nu fredonezi azi cântecul pandurilor lui Tudor Vladimirescu: „Mugur, mugur, mugurel/ Ia fă-te mai măricel/ Că ne-am săturat de iarnă/Și de greutăți din țară/ Bată-i Doamne pe ciocoi/ Cum ne bat și ei pe noi..."

Incantația blestemului nu este, desigur, suficientă. El poate trezi, totuși, mulți români pentru a se întreba despre cine au fost și unde au ajuns. Și nu numai atât!

dintre istoricii noi contestă că atunci ar fi fost o revoluție, ci că s-a întâmplat mai degrabă un fel de zarvă. Alții o numesc răscoală. Și aici, ca și în cazul a ceea ce s-a întâmplat în decembrie 1989, se vede clar că mulți din cei care se ocupă cu descrierea și interpretarea faptelor oamenilor care au trăit în diferite epoci, nu au criterii riguroase de apreciere și clasificare. Mai grav este că, adesea, istoria poporului nostru este interpretată cam după cum bate vântul, ceea ce pune sub semnul întrebării dacă ne-am maturizat sau nu, istoricește.

Tudor Vladimirescu a fost și va rămâne printre cei mai de seamă eroi ai neamului românesc. El a înțeles mai repede și mai profund decât mulți dintre contemporanii lui că a venit vremea înnoirilor sociale, că patria este poporul, nu tagma jefuitoarelor acestuia, că libertatea și neatârănarea sunt valori sacre ale celor care trăiesc de multe veacuri pe aceste pământuri. Credem că cel mai bine reiese aceasta din cântecul pandurilor lui Tudor Vladimirescu, atât de răspândit în epocă și uitat de majoritatea absolută a contemporanilor noștri. Iată câteva dintre versurile aceluia cântec pe care l-am putea numi al redeșteptării naționale: „Mugur, mugur, mugurel/ Ia fă-te mai

OAMENI CARE AU FOST...

Publicația „Novăceanul” și-a făcut un obicei din a vorbi despre oameni care au fost și care au făcut cinste Novaciului nostru. Este de datoria celor cu responsabilități, dar și a noastră, a tuturor, să le păstrăm vie memoria. Este prinosul nostru de recunoștință față de cei care la timpul lor au adus faimă, onoare și valoare Novaciului.

În cele ce urmează, amintesc faptul că de lunile februarie și aprilie sunt legate câteva nume cu rezonanță pentru istoria Novaciului.

Este vorba de Doctorul în Filozofie al Universității din Heidelberg, Germania, născut la 20

februarie 1909, de învățătorul Ion D. Giugiulan, cel care a slujit timp de 50 de ani școala și localitatea cu devotament și abnegație, decedat în februarie 1974, de Colonelul Ioan Petre Țivlea, cu o carieră militară de excepție, din păcate distrusă de regimul comunist instaurat după cel de-al Doilea Război Mondial când a fost luat prizonier împreună cu întregul Batalion și expedit în lagărele din Siberia, condamnat la 25 de ani de închisoare și trimis să muncească dincolo de Cercul Polar de Nord la minele de cărbune de la Vorkuta, deși apăruse pământul sfânt al țării, decedat în februarie 1990; apoi de inginerul Gheorghe Gh.

Cuțuliga, fostul Șef al Uzinei Electrice Novaci, de numele căruia se leagă electrificarea Novaciului și comunelor din jur și chiar a unor localități din județul Vâlcea, decedat la 11 aprilie 2013, prof. Melencu Dumitru, renumit profesor de matematică al liceului novăcean, născut la 9 aprilie 1933, și nu în ultimul rând de Juristul – Diplomat Constantin Flitan, decedat la 19 aprilie 1990.

În numărul de astăzi voi încerca să-i readuc în memoria novăcenilor pe Juristul – Diplomat Constantin Flitan și pe profesorul Dumitru Melencu.

Constantin DĂRVĂREANU

Jurist – Diplomat CONSTANTIN FLITAN

Se naște la 26 noiembrie 1928 în Novaci, Gorj. Urmează cursurile Școlii Primare din localitate pe care le termină în anul 1940, după care se înscrie și urmează cursurile Liceului Militar „Dimitrie Sturza” din Craiova, absolvindu-l în 1946.

Între 1946 – 1950 urmează cursurile Facultății de Drept a Universității București. În același an devine preparator în cadrul instituției absolvite, pentru ca în 1951 să fie numit asistent universitar.

Tot din 1951 și până în 1954 funcționează ca avocat pledant în Colegiul București.

Între 1954 și 1961 lucrează ca Cercetător la Institutul de Cercetări Juridice al Academiei Române.

Din anul 1961 începe prodigioasa carieră diplomatică a novăceanului Constantin Flitan, deosebit de capabil, cu o inteligență acută, fină, om politic subtil, un profesionist desăvârșit. Se poate spune fără rezerve că a fost una dintre personalitățile de frunte ale diplomației românești, într-o perioadă grea când numai datorită valorilor diplomatice am reușit să supraviețuim și să fim recunoscuți și respectați în lume. Constantin Flitan a fost unul dintre aceste valori, din păcate meritele sale trecând de multe ori neobservate, fiindcă tot ce era bun în această țară aparținea cuplului de tristă amintire și partidului unic instalat cu forța în România.

Anul 1961 înseamnă intrarea în

diplomație a novăceanului Constantin Flitan, domeniu pe care l-a reprezentat cu strălucire aproape trei decenii la rând.

Iată, pe ani, cariera profesională a lui Constantin Flitan:

1961 – 1967, Diplomat în cadrul Ministerului Afacerilor Externe; membru în delegațiile României la sesiunile și reuniunile anuale ale Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, cu sediul la New – York.

1965, Vicepreședinte în Comitetul Juridic al Adunării Generale și Conferinței Națiunilor Unite, O.N.U.

1966 – 1967, Director în Ministerul Afacerilor Externe.

1967 – 1968, Ministru Adjunct în cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

În data de 28 februarie 1968 este numit Ambasador extraordinar și plenipotențiar al României la Paris, funcție pe care o îndeplinește cu mare cinste și responsabilitate până în anul 1977.

Între 1977 și 1984, încheindu-și mandatul, revine în țară și este numit Director în cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

Între timp primește și alte însărcinări:

1978 – 1983, Președintele Asociației Juriștilor din România.

1981, Șeful Direcției pentru Organizațiile Internaționale din Ministerul Afacerilor Externe.

În ziua de joi, 6 mai 1982 este ales în unanimitate Vicepreședinte în Comisia de Drept Internațional a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, cu sediul la Geneva.

Cariera diplomatică a ilustrului om al Novaciului se încheie în anul 1985 când este numit Consilier în cadrul Ministerului Justiției, funcție pe care o îndeplinește până în anul 1990 când, după o viață închinată țării, cu eforturi, griji și responsabilități majore, își găsește sfârșitul în ziua de 19 aprilie 1990.

Aceasta este cariera diplomatică și profesională a novăceanului Constantin Flitan, una dintre personalitățile marcante ale României, pe care din păcate noi, novăcenii, n-am știut să ni-l apropiem și să-l atragem în dezvoltarea localității.

 Pag.4

Profesor MELENCU DUMITRU

S-a născut la 9 aprilie 1933 în satul Gâlcești, comuna Scrada.

A urmat cursurile Școlii Elementare din comună, după care s-a înscris și a urmat cursurile Liceului „Frații Buzești” din Craiova.

În perioada 1953-1957 a urmat cursurile Facultății de Matematică a Universității Timișoara. După absolvirea cursurilor universitare a ales să lucreze împreună cu soția, prof. Melencu Ana, la Liceul Teoretic Novaci, liceu nou înființat, refuzând postul de asistent universitar în cadrul facultății.

Încă de pe băncile facultății, profesorul Melencu Dumitru s-a afirmat ca un student cu calități deosebite în domeniul științelor exacte.

Intrasem în urmă cu un an la Liceul Teoretic Novaci și-mi amintesc despre soții Melencu, Dumitru, profesor de Matematică și Ana, profesoară de Fizică, cu câtă pasiune s-au avântat în cariera didactică, cu câtă dorință și strădanie se ocupau de pregătirea elevilor în clasă și în afara ei, în orele de meditații, pe care le făceau gratuit, doar cu scopul de a reuși în demersul lor de a obține rezultate cât mai bune la materiile pe care le predau în școală.

La profesorii Melencu s-a manifestat din plin acea ambiție tip oltenească de întrecere, de a fi mereu în frunte, de a te situa deasupra tuturor. Și se poate spune că de cele mai multe ori au reușit, fiindcă amândoi au dovedit calități profesionale de excepție. Acest lucru s-a răsfrânt și asupra Liceului Novaci, care, grație lor și celor care au purtat mai departe făclia științei și culturii, au făcut din liceul novăcean o instituție de învățământ cu faimă în țară și străinătate.

Revenind la profesorul Melencu Dumitru, fiindcă așa e la noi, vorbim de bine despre oameni numai după ce nu mai sunt printre noi, trebuie spus că Liceul Teoretic Novaci s-a bucurat de succese deosebite în domeniul matematicii, recunoscute pe plan național și internațional datorită dumnealui. Pentru profesorul Melencu Dumitru, pasiunea pentru științele exacte se transformase în ambiție, ambiția de a demonstra valoarea școlii novăcene, recunoscută încă de la înființarea ei.

Profesorul Melencu Dumitru a reușit, de-a lungul prestigioasei sale cariere didactice să formeze matematicieni de valoare, mulți dintre ei afirmându-se în

mai toate colțurile țării. Alții, cum este cazul lui Popescu Cristian, Țarfulea Nicolae, Bejancu Aurel și a altora, au ajuns eminenti profesori la universități de prestigiu din lume, crescuți sub oblăduirea distinsului profesor novăcean de matematică.

Succesele profesorului Melencu Dumitru s-au materializat prin numeroasele premii obținute de elevii novăceni la olimpiadele județene și naționale de matematică.

Rezultatele deosebite obținute de elevii novăceni în domeniul matematicii, înaltul profesionalism, l-au recomandat pe profesorul Melencu Dumitru în rândul profesorilor desemnați să predea matematica în unele țări ale lumii. Astfel, în anii 1967-1968, profesorul Melencu Dumitru a predat matematica în Guineea, iar între 1975-1978 în Maroc.

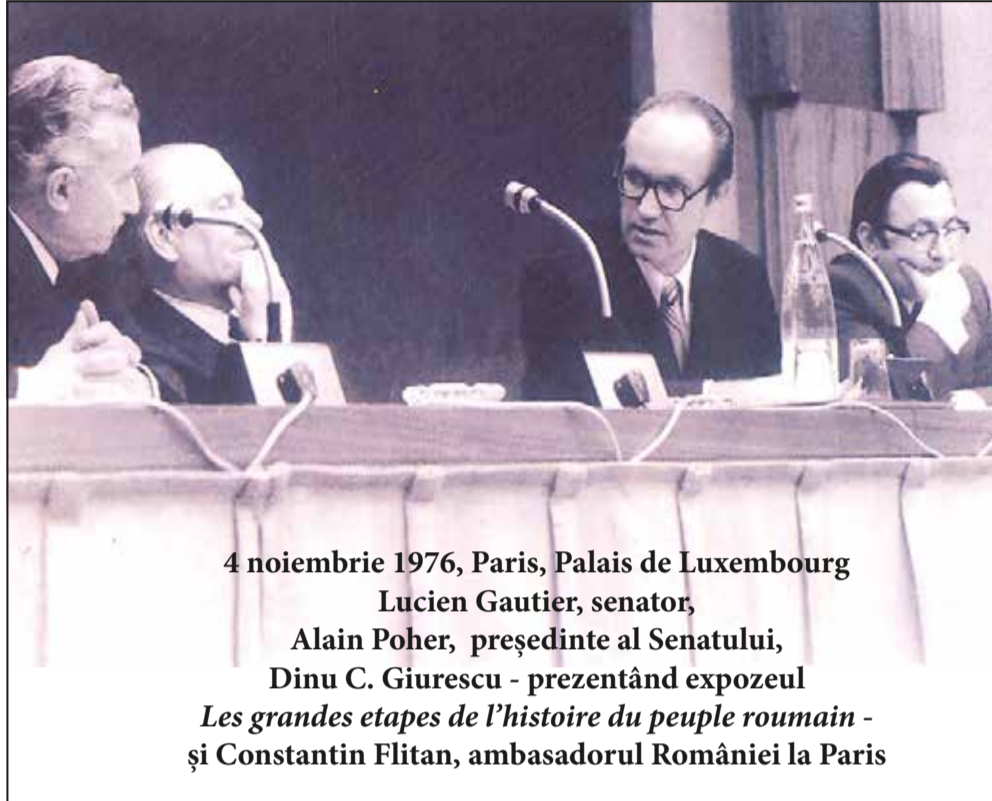
Profesorul Melencu Dumitru a deținut funcția de director al Liceului Teoretic Novaci între anii 1958-1964. În anii 1973-1974 a fost Inspector Școlar de Matematică la Inspectoratul Școlar Județean Gorj.

Soarta a făcut ca profesorul Melencu Dumitru să părăsească această lume în ziua de 25 mai 2002. Școala novăceană a pierdut un dascăl de elită. Zecile și sutele de elevi care i-au trecut prin mână, mulți dintre ei ajunși oameni de vază în țară și lume, îi vor păstra veșnică amintire și recunoștință. În galeria profesorilor de elită care au contribuit la evoluția și prestigiul școlii novăcene, profesorul Melencu Dumitru își are locul asigurat.

Jurist – Diplomat CONSTANTIN FLITAN

Urmare din pag. 3

Pe parcursul carierei de diplomat, Constantin Flitan a participat la numeroase manifestări, evenimente și festivități, unde a avut onoarea să înmâneze din partea statului român diferite distincții unor personalități franceze ale vremii din diferite domenii de activitate, și care la rândul său a primit o serie de titluri – distincții cu prilejul unor evenimente deosebite din viața Franței, dintre care amintesc:

4 noiembrie 1976, Paris, Palais de Luxembourg
Lucien Gautier, senator,
Alain Poher, președinte al Senatului,
Dinu C. Giurescu - prezentând expozeul
Les grandes etapes de l'histoire du peuple roumain -
și Constantin Flitan, ambasadorul României la Paris

Medalia de Onoare a Senatului Francez acordată la propunerea Grupului parlamentar pentru relațiile de prietenie cu România, care reunește peste 60 de membri ai senatului, într-o solemnitate care a avut la 18 decembrie 1968 la Palatul Luxemburg, sediul senatului;

- Medalia de onoare a Societății de Zoologie, oferită cu ocazia manifestărilor prilejuite de centenarul nașterii marelui savant și naturalist român Emil Racoviță, desfășurate în marele amfiteatru al Institutului Oceanografic din Paris – 14 ianuarie 1969;

- Medalia de Onoare a orașului Dijon, acordată cu prilejul Zilei României la Târgul Internațional de la Dijon, pentru merite deosebite în promovarea relațiilor de prietenie între orașele Dijon și Cluj, orașe înfrățite – 25 aprilie 1969;

- Medalia bicentenarului alipirii Lorenei la Franța, acordată cu prilejul Festivalului Mondial al Teatrului Universitar de la Nancy – 1969;

- Titlul de mare personalitate, acordat la 1 decembrie 1969 de marele Consiliu de l'Ordre următoarelor personalități:

SEDDAH – Ambasadorul Ganei.

GEORGES HAIBOURG – Ambasadorul Luxemburgului.

TADEUSZ OLECHOWSKI – Ambasadorul Poloniei.

PALLISER – Ministrul plenipotențiar al Marii Britanii.

CONSTANTIN FLITAN – Ambasadorul României.

În îndelungata și strălucita sa carieră didactică, juridică și diplomatică, a redactat și publicat o serie de lucrări din care amintesc:

„Corecta aplicare a legislației muncii”, 1957.

„Răspunderea disciplinară a angajaților”, 1959.

„Coordonatele dreptului internațional contemporan”, 1965.

„Dreptul muncii”, apărută după moartea sa, în anul 2000 la Brașov, sub îngrijirea lui Ion Traian Ștefănescu, unul dintre foștii lui studenți.

Diplomatul Constantin Flitan are un mare merit în construcția actualului spital orașenesc din Novaci, sprijinindu-l în acest sens pe fratele său, medicul Ilie Flitan.

L-am cunoscut personal pe diplomatul novăcean Constantin Flitan la București, în 1985, când a fost numit Consilier în cadrul Ministerului Justiției. Un om de aleasă omenie, un suflet cald și deschis. El este cel care a trimis Ansamblul folcloric „Nedeia” al Casei de Cultură Novaci pentru prima dată la un festival internațional de folclor în Țara Lalelelor, în anul 1985, când, aproape nici păsările nu puteau trece granițele țării.

Pentru strălucita carieră a ilustrului jurist și diplomat, lui Constantin Flitan i-a fost dezvelit în ziua de 10 decembrie 2004 un bust amplasat în părculețul din fața Judecătoriai Novaci, ca semn că noi, novăcenii, și toți cei care l-au cunoscut, nu-l vom uita niciodată.

Am primit la redacție

OFICIUL POȘTAL NOVACI – PENTRU CE A FOST CONSTRUIT ȘI CE A AJUNS

Permiteți-mi să vă felicit pentru contribuția adusă la cunoașterea și propășirea valorilor materiale și spirituale ale Novaciului, precum și de păstrare și transmitere a obiceiurilor și tradițiilor novăcenilor prin intermediul publicației „Novăceanul”, asigurându-vă de aprecierea mea sinceră pentru grija, strădania și efortul depus lunar. Pentru mine a devenit un obicei permanent citirea articolelor publicate încă de la primul număr, toate edițiile apărute până în prezent le-am adunat într-o colecție așezată la loc de cinste în biblioteca mea.

Mă adresez redacției cu respectul cuvenit referitor la publicarea unui articol privind clădirea Oficiului de Poștă și Telecomunicații Novaci, deoarece mă simt obligat față de concetățenii mei din orașul Novaci să dau câteva explicații scrise privind construirea localului de poștă și telecomunicații – local construit la insistența mea pe lângă organele centrale de conducere din cadrul Ministerului Poștei și Telecomunicațiilor din București.

Având în vedere că foarte mulți cetățeni ai orașului Novaci m-au întrebat despre localul fostului Oficiu de Poștă Novaci, care după Revoluția din anul 1989 a funcționat în acest local până în anul 2002, după care salariații Oficiului de Poștă au fost mutați până în anul 2007 în două camere în casa Elenei Ciungu, a cărei casă este situată la cca. 50 m de fostul local, după această dată fiind mutați în fosta clădire a Cooperativei Meșteșugărești „Arta” – clădire cumpărată de către domnul profesor Dumitru Bondoc.

În cele ce urmează voi încerca să fac o prezentare clară și succintă a istoricului edificării clădirii la care fac referire.

La data de 01.04.1966, prin ieșirea la pensie a fostului diriginte Ilie Ciungu, Direcția Regională de Poștă și Telecomunicații Craiova a hotărât transferul meu din postul de diriginte al Oficiului Poștal Gura Sadului pe postul de diriginte al Oficiului Poștal Novaci, de unde am ieșit la pensie la data de 01.01.1997, cu o vechime de 46 ani în activitatea de poștă și telecomunicații.

În ianuarie 1951, la încheierea stagiului de la Șantierul Național de Muncă a Brigadierilor Voluntari Hunedoara (cu un efectiv de 5600 tineri – băieți și fete), unde am muncit 12 luni de zile la construirea furnalului nr.7 al Uzinei Cocschimice Hunedoara, ca urmare a aprecierii muncii depuse și comportamentului meu (am fost comandantul Brigăzii nr.11 cu un efectiv de 240 tineri), am primit o recomandare din partea comandantului Taberei, recomandare adresată Comitetului P.C.R. Novaci pentru a fi angajat în cadrul Unității de Poștă și Telecomunicații a Raionului Novaci.

Pe atunci, Oficiul de Poștă și Telecomunicații funcționa în casa

situată la nord de casa domnului Gică Ciorogaru, după care, în anul 1953 a fost mutat în casele lui Mitea Șandru de pe Strada Gruuiului, iar în anul 1958 a fost mutat într-o casă în care funcționa o farmacie. Această casă a fost cumpărată de către profesorul Dumitru Melencu, care având trei copii, a făcut demersuri către Ministerul Poștei și Telecomunicațiilor pentru eliberarea casei.

În anul 1969, Ministerul Poștei și Telecomunicațiilor a aprobat finanțarea lucrărilor de construire a unei clădiri destinată exclusiv activității Oficiului de Poștă și Telecomunicații al Raionului Novaci. În aprilie 1970, lucrările au fost finalizate și personalul oficiului a început să-și desfășoare activitatea într-o clădire corespunzătoare din punct de vedere al legislației și normelor specifice la acel moment. Clădirea a fost și este și astăzi una cu o arhitectură deosebită, înscriindu-se în categoria obiectivelor frumoase ale orașului Novaci.

Odată cu schimbarea regimului, după Revoluția din anul 1989, activitatea de poștă a fost separată de activitatea de telecomunicații. La ordinul Ministerului Telecomunicațiilor, domnul inginer Sorin Pantiș a fost desemnat pentru organizarea unor comisii care să determine suprafețele ocupate în cadrul oficiilor, în mod distinct pentru activitatea de poștă și pentru cea de telecomunicații. Totodată s-a stabilit ca sectorul de activitate cu suprafața ocupată mai mică să părăsească clădirea, aceasta revenind sectorului de activitate cu suprafața ocupată mai mare. S-a acordat un termen de grație de 5 ani, termen în care serviciul cu suprafața ocupată minoritară să dispună în continuare de spațiile alocate fără a plăti chirie.

La nivelul orașului Novaci s-a desemnat o comisie formată din reprezentanți ai Direcției și ai Oficiului, procedând la măsurarea suprafețelor din Oficiul Poștal Novaci, alocate pe activități specifice serviciului de poștă și serviciului de telecomunicații. În urma efectuării măsurărilor suprafețelor pe cele două categorii de activitate au rezultat următoarele suprafețe:

Suprafața Sector Poștă: 243.10 mp;

Suprafața Sector Telecomunicații- 207.22 mp.

Rezultatul măsurărilor a fost consemnat într-un proces verbal, care a fost semnat de către membrii comisiei.

În concluzie, arăt că la măsurătorile efectuate în anul 1996, sectorul de poștă ocupa o suprafață de 243.10 mp, iar sectorul de telecomunicații o suprafață de 207.22 mp, rezultând că sectorul de poștă a avut cu 36 mp mai mult spațiu ocupat decât cel al telecomunicațiilor.

În perioada efectuării măsurărilor, sectorul de poștă era condus de către domnul director Ovidiu Gheorghe, iar cel de telecomunicații de către domnul director Sorin Umbrîș.

Despre părintele sculpturii moderne și nu numai...

Miercuri, 19 februarie 2020, s-au împlinit 144 de ani de la nașterea părintelui sculpturii moderne, gorjeanul Constantin Brâncuși, cel care a văzut lumina zilei în Hobița Gorjului. Cu acest prilej au avut loc sau nu au avut loc manifestări de omagiere a sculptorului gorjean, după cum a simțit fiecare din cei cu responsabilități în domeniu. De altfel, nici mijloacele mass-media nu s-au înghesuit să-l omagieze pe marele Brâncuși așa cum trebuie, ori dacă au făcut-o, destul de superficial prin câte o știre care n-a spus mare lucru.

Brâncuși este un titan al

sculpturii, din păcate apreciat o lungă perioadă mai mult în afara țării, pe la Paris, New York, în Elveția, Olanda și Anglia. Pe timpul epocii socialiste, operelor lui Constantin Brâncuși li s-au

dat tot felul de interpretări, valoarea operei sale fiind trecută de către noi, românii, aproape în anonimat. În România, pe timpul socialismului, Brâncuși a fost considerat de către unii „intelectuali de prestigiu ai vremii” ca reprezentant al burgheziei decadente.

Au fost ceva încercări prin 1956 când la Muzeul de Artă al Republicii din București i s-a deschis prima expoziție personală.

Abia în 1964 Brâncuși a fost redescoperit în România ca geniu național, perioadă în care s-a trecut la îngrijirea celebrelor opere de la Târgu-Jiu, lăsate în paragină un sfert de veac, urmărindu-se chiar dărâmarea lor.

A trebuit să treacă mult timp până când intelectualitatea românească și oamenii politici să se dezmeticească și să acorde valoarea cuvenită celebrelor opere brâncușiene.

De aceea, și astăzi, acțiunile organizate pentru omagierea titanului sculpturii mondiale, românul Constantin Brâncuși mi s-au părut sărace, fără conținut și mai ales nu s-au adresat maselor de oameni, în special tineretului.

Dar să venim și la noi, acasă. Avem în Novaci un mare cioplitor în piatră, pe Prof. univ. dr. Nicolae Vințanu, care de ani de zile dă forme și viață

bolovanilor de pe Gilort. Unele opere ale

profesorului au fost amplasate în părculețul de la Primărie sau în piața orașului. Din păcate, sunt și unii oameni care nu știu să aprecieze aceste opere de mare valoare care îmbogățesc zestrea spirituală a Novaciului.

Mulți nu pricep ce înseamnă o

operă de artă și înțelege câte eforturi se depun până a face ca un bolovan să prezinte și să reprezinte o personalitate a istoriei locale ori o emblemă reprezentativă a Novaciului. Poate că ar fi înțelept ca novăcenii cu posibilități, obștile, să aprecieze munca profesorului și sculptorului nostru, să-și dea mâna și să sprijine eforturile sale pentru îmbogățirea zestrei spirituale a Orașului Novaci, folosindu-și talentul și puterile în lupta cu bolovanii pentru Novaci.

Ceea ce face Prof. univ. dr. Nicolae Vințanu face cu inima și sufletul pentru Novaci. Să fim bucuroși că avem un asemenea om, aș îndrăzni, desigur păstrând proporțiile, să-l numesc un Brâncuși al Novaciului.

Să dăm importanța cuvenită valorilor pe care le avem astăzi, fiindcă suntem obișnuiți să vorbim și să facem prea multe în numele unor oameni care, indiscutabil au făcut lucruri bune pentru Novaci, dar care pe vremea lor nu prea erau oameni săraci. Dar, poate altădată, vom vorbi și despre asemenea lucruri. Unele chiar merită!

Constantin DĂRVĂREANU

OFICIUL POȘTAL NOVACI ...

↳ *Urmare din pag. 4*

Ulterior, cei doi directori s-au înțeles, în sensul modificării măsurătorilor încât sectorul de telecomunicații să aibă o suprafață ocupată mai mare decât sectorul de poștă, fapt ce a determinat pierderea dreptului asupra localului de către serviciul de poștă.

La data de 01.01.1997 mi-am încetat activitatea odată cu pensionarea, iar în aprilie 1997, o comisie de la nivel central a stabilit care sector de activitate rămâne în clădire și care părăsește clădirea.

După trecerea perioadei contractuale de 5 ani, sectorul de telecomunicații care dobândise drept asupra clădirii a procedat la dublarea cuantumului chiriei pe care sectorul de poștă ar fi trebuit să o plătească, acesta din urmă fiind astfel silit să părăsească spațiul construit inițial pentru asigurarea serviciilor de poștă. Astăzi, când văd că salariații Poștei Române își desfașoară activitatea în spații improprie, situate în case particulare, mă doare inima la gândul că am făcut eforturi deosebite pentru ca activitatea de poștă să se desfașoare în condiții corespunzătoare. Fără a fi acuzat de lipsă de modestie, vă mărturisesc că doar eu știu câte zeci de uși am deschis personal, atât la nivel central, cât și local, cu intenția de a lăsa ceva bun și util concetățenilor mei.

Consider necesare precizările

prezentate pentru ca și copiii, nepoții și strănepoții noștri să cunoască istoria edificării clădirii poștei, în spațiile căreia în prezent, economia de piață ne-a adus un supermarket. Personal, aș fi fost împăcat dacă eventual, cu implicarea autorităților locale și în special a Primăriei Orașului Novaci s-ar fi găsit o soluție pentru repartizarea clădirii unei instituții pentru asigurarea sănătății concetățenilor mei (spital, azil etc.), de ce nu chiar sediu pentru Primărie.

Referitor la cele prezentate, doresc să vă asigur că îmi asum responsabilitatea relatărilor.

**Cu deosebită considerație,
Ion P. GIURCA,**

Diriginte al Oficiului Poștal
Novaci în perioada 1966 – 1997
P.S.

Vă împărtășesc întru totul durerea pe care o purtați în suflet și inimă când vedeți că munca dumneavoastră de o viață s-a dus pe apa sâmbetei. Este trist că Oficiul Poștal Novaci, proprietarul de drept al clădirii construite prin strădania Dv. are o altă destinație, în timp ce scopul pentru care a fost construită clădirea a fost deturnat. Vinovații trebuie căutați în altă parte, nu în Novaci, și se încadrează în nenorocirile în care a fost aruncată țara după Evenimentele din Decembrie 1989 când s-a scos totul la vânzare.

Constantin DĂRVĂREANU

EVENTIMENT EDITORIAL LA NOVACI

O nouă apariție editorială la Novaci. Este vorba de cartea-document „Comuna Novaci – Stare Civilă, 1832 – 1915”, apărută la editura ARVES, sub semnătura lui Petrișor Ciocan, zis Șorel, din Hirișești-Novaci.

Cartea a văzut lumina tiparului prin bunăvoința și amabilitatea S.J.A.N Gorj și cu sprijinul financiar al Primăriei Orașului Novaci și obștilor novăcene.

În cele peste 500 de pagini, cartea prezintă date oferite de S.J.A.N Gorj, colecțiile de Stare Civilă, Comuna Novaci, Registrele anilor 1832 – 1915.

Cartea se constituie într-un veritabil document care stă la dispoziția tuturor aceluia care doresc să cunoască istoria Novaciului și satelor componente privind nașterile, căsătoriile și decesele din perioada anilor 1832-1915.

Autorul, Petrișor Ciocan-Șorel, a depus o muncă imensă de cercetare și documentare la Serviciul Județean Gorj al Arhivelor Naționale.

Felicitări!

Constantin DĂRVĂREANU

Ion FLOREA

Salcâmi

Când Luna-și topise calmă ceara
Pe ulițe de dor uitate și pustii
Am surprins salcâmi-n dans cu seara.
Și-nzăpeziți de flori naive și târzii

Ramii lor păreau căldenite stranii
Din care picura parfumul vieții
Ca-ntr-un ceas de sfinte spovedanii
Când acordăm iertare tinereții.

Nu c-a fost deșartă ori profană
Ci c-am iubit cu rost și fără rost
Orice farmec lubric de codană
Nereținând nimic din tot cea fost.

Un freamăt lin abia simțit de vânt
stingher

Printre crengi s-a risipit evocator,
Luna răsfirându-și razele sever
S-adapă-ndelung la șipote de dor.

Fantastică umbra lor rotită
Ca un cearcăn intim de mânănire
Întristase banca-ncărunțită
A primei declarației de iubire.

Din amintire, o umbră a răsărit,
Durere surdă-n inimă bătrână,
De parcă niciodată n-am iubit
Cu-atâta dor și patimă păgână.

O fulguală umedă de flori
M-a prăbușit a rugă în genunchi,
Când m-am trezit trudit în fapt de zori
Înconjuram cu brațele un trunchi.

ADIO, POMANA PORCULUI?

Prof. univ. dr. Nicolae VINȚANU

De câteva zile tot urmăresc pe agențiile de știri o informație care mă cutremură. Aceasta sună cam așa: întrucât Uniunea Europeană a hotărât în urmă cu câteva luni să ia măsuri drastice pentru limitarea răspândirii Pestei porcine africane (PPA), ai noștri au încropit la repezeală un ciudat proiect de ordin. Acest proiect de act normativ a fost inițiat chipurile de Asociația producătorilor de carne de porc din România pentru a se limita pierderile uriașe de animale din această specie. Într-adevăr, pierderile produse între anii 2017-2019 din cauza pestei porcine africane în România au fost, după unele date, de vreo 500 de mii de porci, iar compensațiile pentru aceste pierderi se ridică la multe sute de milioane de lei.

Ciudățenia și suspiciunile încep de la faptul cum văd autoritățile rezolvarea unei astfel de situații. Excelențele lor s-au gândit, nici mai mult nici mai puțin, să ia gospodarilor de la țară și ultima speranță de viață, adică porcul din bătaură. Deși mai marii în ale agriculturii se jură că e vorba doar de un proiect supus dezbaterei publice, în acesta citim negru pe alb mai ales câteva prevederi care ne lovesc în moalele capului: nu am mai avea voie să ținem în curte porci, dacă avem și alte animale, deoarece acestea ar împărtăși virusul pestei porcine; nu am mai putea hrăni porcii din gospodărie cu lăturile rezultate din prepararea mâncării; ar trebui să avem o groază de dezinfectanți pentru a ne igieniza încălțăminte și îmbrăcămintea la ieșirea din cocină. O prevedere care pune capac la toate este cea care interzice creșterea porcilor la

stână sau în semi-libertate și numai în coteț unde să nu mai vadă soarele.

Cei care au trecut în acest proiect o astfel de cerință se vede că sunt departe de seva poporului român istoric. Habar nu au, de pildă, că la o stână cu vreo 400 de oi mulgătoare și vreo 4-5 vaci, se obțin în timpul verii vreo sută și mai bine de litri de zer, zilnic. Cu acest aliment bogat în proteine poți crește ușor, dacă mai adaugi și câteva țărățe și ceva iarba grasă din torină, vreo 10-15 porci. În înțelepciunea lor, atotștiutorii de la București anulează dintr-un foc o sursă din care se mai pot recupera ceva din cheltuielile făcute cu creșterea oilor și vacilor. Întrebarea pe care o văd pe buzele tuturor ciobanilor este: „Dar cu zerul de la stoarcerea cașului ce facem? Îl dăm la câini? Câini? Care câini? Că și numărul acestora a fost limitat la trei”. Or, se știe din moși strămoși că numai dacă ai la stână vreo 6-7 câini, ursul sau lupii nu pot să îți fure vreo oaie. Altfel, agoniseala muncii tale ajungi să o împarți cu jivinele.

Citești și nu îți vine să crezi că cineva care zice că este român, a putut pune așa ceva într-un ordin privind combaterea pestei porcine africane. Domnii aceștia prea plecați în fața Uniunii Europene uită că 60% dintre români trăiesc la țară, pentru care creșterea unui porc asigură hrana pentru vreo 6-7 luni din an. Mai mult, obiceiurile noastre de Crăciun și Anul Nou sunt strâns legate de Ignat, de tăierea porcului, de cârnați, sarmale etc. Adică, după cum se vede, ni se iau aceste drepturi de a ne bucura de munca noastră pentru creșterea porcului. Mai

mult, urcatul la munte nu s-a produs de mii de ani numai cu oi, ci și cu vaci, porci, găini, curci sau alte orătănii. La aceasta adăugăm că în orice gospodărie a unui sătean rămân resturi de mâncare sau că acesta produce o oarecare cantitate de cartofi, porumb, sfeclă, mere, pere, prune etc. Potrivit proiectului cu pricina, acum acestea ar trebui aruncate.

Să zicem că îi interzici omului să crească un porc în bătaură sau, mai mult, la stână. Asta înseamnă că îi ceri să facă rost de bani pentru a cumpăra carne de la supermarket. Dar de unde bani? Fabrici nu, locuri de muncă nu, transumanță nu, prețul produselor stânei, brânză, urdă, caș, piei, lână, de tot răsul. Dacă le aduni pe toate acestea, ajungi la o concluzie sumbră: încet-încet ni se interzice dreptul la viață, pentru că dacă nu ai unde să lucrezi, nu ai ce să mănânci, te îmbolnăvești și, neavând bani să te tratezi, mori cu zile, cum s-ar spune pe la noi. Desigur, pesta porcină africană este o boală gravă împotriva căreia trebuie să luptăm cu toate mijloacele. Sunt aici, însă, câteva nedumeriri. Mai întâi, cum a apărut așa brusc acum câțiva ani și a decimat fulgerător suinele, cum li se spune științific la porci, doar într-o anumită zonă a planetei? Nu cumva a fost, și aici, un virus creat anume să-i distrugă pe unii, pentru ca alții să-și vândă mărfurile?

După sumarele mele cunoștințe de biologie, știu că virusurile sunt peste tot și că atunci când este vorba de protejarea animalului și a omului nu prea sunt mijloace eficiente oricât

dezinfectanți am folosi. De aceea, ne-am fi așteptat să se intensifice cercetările pentru găsirea unui antidot, dar nu s-a făcut mare lucru în acest sens. De la bunica știu că atunci când se întâmpla ca o găină să fie bolnavă de holeră îi toca o plantă numită Străghiață, iar găina se vindeca în câteva zile. Desigur, poate nu era ceva grav. Dar știu ce se zice în înțelepciunea poporului român, că orice boală are leac, dacă știi să-l cauți în natură. Dacă Uniunea Europeană ar cerceta mai temeinic sursele pestei porcine africane, sigur s-ar găsi antidotul. Dar, probabil, așa românii vor cumpăra și mai multă carne de porc din Belgia, Danemarca, Spania etc.

Deocamdată, pomana porcului s-ar putea să mai vină și de Crăciunul viitor. Dar nu știm dacă pentru mai mult timp. Văzând toate acestea, la care am adăuga că Uniunea Europeană ne cere să nu ne mai plângem mortul acasă 3 zile, așa cum e tradiția la noi de mii de ani, ci doar la capelă și multe alte bobârnace primite de obrazul românilor, încep să mă întreb dacă nu ar fi bine să dau un anunț într-o publicație internațională: „Caut fără pentru găzduire.” Curios aș fi, dacă ar răspunde cineva...

Alexandru Delu Oprețescu

PURIFICARE

Să-ntoarcem vremurile la anii desculți ai copilăriei, ca să adunăm de prin cireș perceperea roză a lumii și cu nostalgie în suflet să trecem mântuiți spre ziua de miine.

Stăpâniți de ardoarea transformării noastre, să nu îmbrățișăm păcatul care întunecă sufletul și aduce urâtenia specializată să ucidă ființa umană.

Să urmăm cu smerenie calea descoperirii a unui viitor înțelept poleit cu arta nevăzută a biruinței.

Să ținem florile vieții în glastrele inimii și cugetul adânc cu iubire părintească și rugă cerească să ne purificăm trupul pentru a spune în sfârșit că nu am trăit degeaba.

POLUAREA, O CRIMĂ LA ADRESA UMANITĂȚII (II)

Așa cum am promis, revin cu un nou articol despre poluarea Planetei, unde cei mari ai lumii, cu aroganță și nesimțire își bat joc în continuare de acest dar neînchipuit de frumos, Planeta Pământ, cum nu este alta în Univers. Ne-a fost dăruită tuturor locuitorilor de Atotputernicul Creator. Așa cum spuneam mai sus, cei mari își permit a deversa în râuri, fluvii, mări și oceane tot felul de reziduri otrăvitoare, distrugând fauna apelor, atmosfera, încărcând-o cu bioxid de carbon și tot felul de gaze otrăvitoare. Dar ce să vezi, interesele de înavuțire primează în dauna ocrotirii Planetei.

Unul din marii poluatori ai Planetei, S.U.A., își permite, la o populație de aproape 350 milioane de locuitori să consume 50% din resursele energetice ale Planetei, în timp ce restul de 50% este consumat de întreaga populație a Planetei. Asta o spun specialiștii în domeniu, nu o spun eu. Nu sunt mulțumiți cu poluarea la nivelul pământului, au progresat și dincolo de ionosferă, unde și-au aruncat gunoaiile cosmice provenite de la rachete și sateliți, în cantități de enorme. Oare, o cauză a încălzirii globale nu este și acest balast ce gravitează în jurul Planetei, făcând ca razele soarelui să reflecte și mai puternic asupra pământului?

Avioanele ce brăzdează cerul în toate direcțiile, cele de călătorii militare și transport mărfuri, constituie o altă sursă mare de poluare. Că de, omul este grăbit spre propriul său sfârșit. Fac o paranteză, cu un episod din filmul Potopul, unde Bunul Dumnezeu stă de vorbă cu Noe și-i zice: „Noe, m-am răzgândit, nu mai distrug omenirea, se va distruge ea singură”.

Și acum să revenim la oile noastre, căci oi suntem. La un popor de oi ne trebuie un conducător și un guvern de

lupi. S-au făcut progrese în domeniul transportului feroviar electric de mare viteză în multe țări ale lumii, un transport economic din punct de vedere energetic, mai puțin poluant. Să nu uităm însă că Germania, înaintea celui de-al Doilea Război Mondial își dezvoltă rețeaua de căi ferate până la aproape 200.000 km. Desigur, locomotivele nu erau electrice, funcționau cu combustibil fosil, cărbune, oricum mai puțin poluant decât benzina, motorina, kerosenul.

La noi, atât de hulitul președinte Ceaușescu, printre lucrurile bune făcute a fost și dezvoltarea rețelei de căi ferate, modernizată cu locomotive electrice, mult mai economice decât transportul rutier, cu o poluare aproape de zero.

După răzmerița din 1989 provocată de agenți plătiți cu arginții din chimirul... bogătașilor planetei, cine ar fi aceștia, mă întreb și eu, au apărut noii îmbogățiți din jaful țării, ca ciupercile după ploaie. Ca niște cozi de topoare, slugi devotate noii democrații, cu denumiri pompoase, au trecut la jaful țării. Restructurărilor, desigur n-a scăpat nici calea ferată, pusă pe butuci de cei cu idei novatoare.

S-a mers pe dezvoltarea transportului rutier care este păgubos din mai multe privințe și anume: consum mare de carburanți care desigur poluează, blocaje în trafic, accidente grave, cu mulți morți și răniți.

Cui îi pasă de toate acestea domnilor parlamentari? Nu cumva sunteți în spatele acestor afaceri, desigur, mascate? Dar despre toate acestea într-un articol viitor, neuitând nici pe cei mici și drăgălași poluatori.

Marele Eminescu scria la adresa politicianilor vremii: „Greșelile politice a celor ce guvernează sunt mai mult decât o crimă la adresa unui popor și-a Țării!” Pe curând.

G.P. Novăceanul Călător

ȚARA ÎN STARE DE ALERTĂ!

Prof. univ. dr. N. VINȚANU

De câteva săptămâni întreg mapamondul tremură din cauza apariției în China a unui nou virus care provoacă pneumonie și care se extinde cu repeziciune la nivel planetar. Cum era de așteptat, s-a dat un fel de alarmă generală. Măsurile luate de multe state seamănă bine cu cele din timpul unui război, făcându-se comandamente peste comandamente. Organizația Mondială a Sănătății (OMS) somează statele să ia măsuri drastice pentru a împiedica răspândirea noului coronavirus (COVID-19). Astfel, se izolează oameni în casele lor, orașe și provincii întregi, chiar și țări din care nu mai iese și nu mai intră nimeni, poliția și armata supraveghind totul. Scenele prezentate de unele televiziuni arată localități complet pustii. Doar forțele de ordine îmbrăcate în costume ce amintesc de cosmonauți, patrulează cu arme automate la umăr sau pistoale la șold. Ce mai încoace-încolo – pare că a început Apocalipsa!

Noul virus este, după părerea specialiștilor, unul apărut dintr-o combinație din ceva care ar trăi pe lilieci și pe șerpi și care s-ar transmite și la om. Întrebarea care se pune este dacă această combinație din structura unui astfel de virus, este una naturală sau creată în laborator, pentru anumite scopuri. Mass-media nu a dat un răspuns tranșant, nu a provocat o dezbatere temeinică pe această temă, situație ce creează serioase semne de întrebare. Unele publicații, din anumite zone ale lumii care nu îi văd bine pe chinezi, fiindcă aceștia au devenit a doua putere economică a lumii, afirmă că virusul acesta a apărut în China pentru că mulți locuitori din această țară nu s-ar spăla, având slabe deprinderi de igienă, că mănâncă șerpi și lilieci, că acolo ar fi, chipurile, o mare mizerie. Mesajul ascuns este, de fapt, să nu se mai cumpere mărfuri de la chinezi, că altfel se vor îmbolnăvi de noul virus.

Dacă facem statistica celor care s-au îmbolnăvit din cauza acestui virus – câteva sute de mii – și a celor care au murit din cauza posibilă a acestuia, vedem că cifrele prezentate sunt totuși relativ mici. Întrebarea ce revine este – De ce așa de mare mobilizare de forțe produsă la nivel mondial, la nivelul multor țări? Răspunsuri găsim mai multe. Toate arată că există un real pericol pentru omenire. Din punct de vedere jurnalistic aici avem ceea ce se cheamă - știrea care taie știrea. Adică aducerea în scenă a unor știri legate de viața și moartea a milioane de oameni, eclipsează toate celelalte mari probleme ale planetei, ale unei țări sau ale unui individ. Mai mult, anumite țări arată cu degetul spre chinezi, că ar avea un regim dictatorial, că nu țin seama de drepturile omului, pentru că-i obligă pe cei suspecți a fi purtători ai noului virus să stea izolați și

să se supună necondiționat măsurilor autorităților. Deși în Italia și în alte țări se întâmplă tot cam așa, despre aceasta nu se suflă o vorbă. Așadar, se vede cu ochiul liber că o parte a mass-media, și unele state, au ce au cu China.

Cum era și firesc, țara noastră nu a putut fi ocolită de noul coronavirus, dat fiind numărul mare de români care lucrează în străinătate. Mai marii noștri, după ce s-au scremut zile în șir, spunându-ne că sunt izolați la domiciliu unii dintre ai noștri veniți din străinătate iar alții ținuti în carantină în locații secrete, ne-au anunțat că sunt câteva cazuri de îmbolnăviri cu acest virus. Primul caz, culmea, chiar în Gorj, la Prigoria, la vreo 20 de km de Novaci. Imediat schema de izolare a celor care au intrat în contact cu bolnavul s-a pus în funcțiune, suspendând cursurile de la școală și orice manifestări la care ar participa mulți oameni. Surprizele nu se opresc aici. Bolnavul din Prigoria, ne spun medicii, s-ar fi însănătoșit și ar fi fost trimis să locuiască la o rudă apropiată.

Treptat, situația a devenit destul de precară la nivelul întregii țări, prin creșterea alarmantă a numărului de îmbolnăviri a unor persoane din diferite medii sociale și economice. Aceasta a determinat declararea în 16 martie a.c. a stării de urgență în România timp de 30 de zile. Ce înseamnă aceasta pentru fiecare dintre noi? Nu știm prea multe! Pentru că de la cel de-al Doilea Război Mondial nu a mai fost așa ceva pe aici. Măsurile luate sunt destul de drastice: închiderea școlilor, universităților și bisericilor, a multor unități culturale, a unităților de alimentație publică, suspendarea unor activități ale Parlamentului iar Guvernul lucrează, din câte am înțeles, pe principiul video-conferinței. Decretul de instituire a stării de urgență vorbește despre suspendarea unor drepturi și libertăți garantate de Constituție, cum sunt: inviolabilitatea domiciliului, dreptul la libertatea întrunirilor, dreptul de proprietate, de liberă circulație a persoanelor, libertatea de exprimare, dreptul la intimitate și la viață privată etc. Probabil astfel de prevederi vor crea probleme teoretice și practice și chiar posibile convulsii sociale.

Extinderea acesta rapidă a Coronavirusului la nivelul multor țări, a început deja să genereze efecte economice alarmante. Mari unități economice cum sunt Uzina de Automobile Dacia Pitești și Uzina Ford de la Craiova au trimis în șomaj tehnic mii de oameni. Acestea sunt doar primele semne ale recesiunii economice. După unii autori, ar trebui să ne așteptăm la închiderea multor unități de producție sau a celor din servicii sociale care ar putea duce șomajul la vreun milion de oameni. Pe de

altă parte, închiderea temporară a școlilor, universităților și a multor instituții de cultură și sportive creează mari probleme angajaților din aceste domenii. Numai cadrele didactice și personalul ajutător din învățământ numără cam vreo 300 de mii de oameni. Dacă la aceștia îi adăugăm și pe aceia care lucrează la instituțiile de cultură și sport ajungem la impresionanta cifră de 350.000 oameni. Probabil că și aceștia vor fi considerați în șomaj tehnic sau în concediu de odihnă. Menționăm aici ideea excelentă a cursurilor prin teleșcoală, redescoperită acum la noi, după ce în urmă cu vreo 40 de ani se făcuseră experimente notabile în acest sens în România.

Mai notăm că la graniță, unde vin valuri-valuri de români care muncesc în străinătate, aceștia sunt minuțios examinați medical iar cei care vin din focare de virus COVID 19 pleacă însoțiți de jandarmi până la locurile de izolare. Scene oarecum unice mi-a fost dat să trăiesc zilele acestea și în satul din județul Giurgiu unde am iernat cu albinele. Pe parcursul drumului am întâlnit puține mașini în trafic, frecvente echipe de jandarmi și polițiști și, aici, oameni speriați. În sat era o liniște mormântală: niciun om, nicio vită la păscut, ci doar câțiva câini flămânzi, care parcă îmi cer de mâncare atunci când opresc mașina.

Într-o situație dramatică se află și alți mulți români plecați la muncă în străinătate. Unitățile economice unde lucrau închizându-se, aceștia trebuie să se întoarcă în România, dar drumul până acasă trece prin țări care au închis granițele. De exemplu, pentru a trece prin Ungaria a fost necesar să se intervină la nivel de Uniune Europeană și ministrii de externe, pentru a se crea un culoar umanitar prin care convoiul să ajungă în România.

Fiind pe lume de mai mulți ani, simt că chestia asta cu virusul este și o vacă de muls în beneficiul celor îmbătați de putere, de impunere a unor reguli considerate singurele adecvate și valabile pentru ca România să intre în normalitate și să fie o țară prosperă. La nivel mondial, și nu numai, s-ar putea să fie în spate anumite forțe care vor să câștige neapărat puncte în lupta cu adversarii. Pe la noi există, însă, o vorbă din bătrâni: nu trebuie să sapi groapa altuia, că s-ar putea să cazi tu în ea sau că ceea ce ție nu îți place, altuia nu-i face. Auzind și văzând atâtea despre tot felul de întâmplări din lumea speriată de noul virus, îmi vine iarăși să spun, citându-l pe regretatul cantautor Vali Sterian „Doamne! Vino Doamne, să vezi ce-a mai rămas din oameni!”

Țara se vaită și nouă ne arde de glume...

D-ale Coronavirusului

Mesaj pentru bărbați:

❖ Pentru o igienizare cât mai bună a mâinilor, spălați vasele de cel puțin două ori pe zi.

❖ După ce va fi trecut valul o să descoperim că a fost nevoie de o amenințare planetară ca să învățăm să ne spălăm pe mâini.

❖ Se gândea vreodată Ceaușescu că românii vor ajunge să intre fraudulos în țară???

❖ Ungaria și-a închis de câteva zile granițele. În sfârșit, nu-i mai interesează Ardealul.

❖ Coronavirus – sfatul electricianului.

Dacă nu respecti izolarea, vei avea parte de împământare!

❖ Ați plătit 1 milion de euro pe lună fotbaliștilor, iar cercetătorilor în biologie 1.300 euro. Acum să vă vindece Ronaldo.

❖ Ați făcut mișto de cei din Vaslui și acum sunteți toți cu sticlele de spirt pe masă.

❖ Școlile sunt închise...ați închis și barurile. Așa se distruge viitorul la toți elevii.

❖ Bărbat serios, cu rezerve de conserve, măști, spirt, dezinfectant, caut femeie serioasă pentru a intra în carantină 14 zile. Nevasta și copilul sunt la soacră!

❖ Ludovic Orban:

„Promit slujbe celor 5 milioane din Diaspora!

Veniți acasă!

Slujbele vor fi ținute de Preafericitul Daniel!”

❖ Dacă vrei să n-ai corona Freacă-te cu Mona.

❖ Rămân în mașină. Eu, 15 zile cu nevastă-mea în casă, nu stau!

Oameni de demult...

NECHIT VINEREANU

Emigrările românilor transilvăneni peste Carpați au început prin secolul al XIII-lea când, prin înmulțirea turmelor, veneau în aceste locuri în căutare de hrană pentru animale, neavând posibilități de întreținere a acestora în satele de obârșie. Apoi, ca urmare a necazurilor pricinuite de regimul austro-ungar s-a ajuns la exodul în masă din secolul al XVIII-lea și mai ales după Răscoala lui Horea, Cloșca și Crișan din 1784 când mulți transilvăneni au trecut munții pentru a scăpa de represiunile austro-ungare și pentru a-și păstra credința ortodoxă.

Cele mai numeroase așezări ale mărginenilor s-au întemeiat în secolul al XVIII-lea. Între ele, conform documentelor vremii, cele mai cunoscute au fost Novacii și Vaideenii, dar și Băbenii și Corbii de Argeș, toate fondate în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea de către mărginenii sibiieni. Majoritatea au venit în zonele respective din localitățile Jina, Poiana, Răchita, Dobra, Săliște, Rășinari, Gura Răului, Vinerea, Daia Română, Pianu, Cut, din zona munților Godeanu, Șureanu, Cibinului.

Între cei veniți și stabiliți la Vaideeni și Novaci s-au numărat și cei din NEAMUL VINERENILOR, numiți așa fiindcă veneau din Vinerea Bălgradului românesc să-și caute libertatea și liniștea.

Vinerenii sunt un punct de reper al comunității Vaideeni-Vâlcea. Primul venit în Vaideeni a fost Nicolae, 1790, din Vinerea, județul Alba, având pe atunci vreo 40 de ani.

La Novaci a venit NECHIT VINEREANU, strănepot al acestuia, născut în 1871 (d.1945). S-a căsătorit la Novaci cu Maria, fiica lui Ion Gh. Preoteșescu și Elena. Din căsătoria lor au rezultat 4 fete: Maria

Dănășel, Despina Comănescu, Elena Comănescu și Ana Băescu, și un băiat, decedat la 18 ani, elev la Liceul Comercial Craiova.

Nechit Vinereanu a fost unul dintre cei mai cunoscuți proprietari și comercianți din Novaci. De-a lungul timpului a îndeplinit mai multe responsabilități în cadrul Băncii Populare „Gilortul”, membru al Comisiei de Cenzori, membru al Consiliului de Administrație al Băncii, dovedind preocupări în bunul mers al activității Băncii.

Nechit Vinereanu, împreună cu alți comercianți a înființat la 23 decembrie 1924 Banca Comercială Novaci cu un capital de 1 milion lei subscris de către Nichita I. Vinereanu (Nechit), proprietar și comerciant din Novaci. Au mai subscris: D.D. Băescu, contabil din Novaci, Alex. I. Vinereanu, proprietar din Vaideeni, Ion Al. Comănescu-Alimpești, N.F. Comănescu-Novaci, Gr. Gr. Stănilescu-Vaideeni, Gh. D. Comănescu-Novaci, Achim I. Ștefu-Vaideeni, Ion. Al. Văileanu-Novaci, P.P. Iancu-Polovragi, Gh. Georgescu-Novaci, Emil Drăghiceanu-Novaci. Sediul Băncii era în casa lui Nichita I. Vinereanu, președintele băncii (clădirea de la intersecția Străzilor Parângului cu Ocolului).

În anul 1932, ca președinte al Consiliului de Administrație al Băncii a fost ales avocatul Ion Dem. Petrescu, fost director al Băncii Populare „Gilortul”.

Dintre moștenitorii în viață ai lui Nechit Vinereanu sunt: Maria Dănășel, trei fete și un băiat, Despina Comănescu, o fată și doi băieți, Ana Băescu, două fete și un băiat.

Cu toți dețin proprietăți în munții Igoiu, Mogoșu și în 10 obști de moșneni.

Inginer, Petre ALBĂSTROIU

IZVOARELE MĂRGINIMII

Am primit recent o carte deosebit de interesantă, trimisă de prietenul meu din Șura Mare-Sibiu, prof. dr. Vasile Bebeșelea. Cartea este intitulată IZVOARELE MĂRGINIMII, Antologie corală, vol. III, autor NICOLAE SUCIU, folclorist, compozitor și dirijor, editată după trecerea la cele veșnice a autorului.

De numele lui Nicolae Suciul sunt strâns legate culegerea și valorificarea patrimoniului muzical din Mărginimea Sibiului, cel care a străbătut satele din Mărginime în căutarea cântecelor și melodiilor tradiționale care au însoțit momentele importante din viața oamenilor acestor locuri.

Acest al treilea volum adună peste 70 de piese, învărtite, hațegane, jiene, hore, sârbe etc., culese cu precădere în secolul trecut de personalități ale Sibiului cultural, nume de prestigiu, între care și Cornel Arion (1920-2000), figură proeminentă a vieții muzicale sibiene.

M-am oprit la acest nume fiindcă pe la sfârșitul anilor '80, l-am invitat pe profesorul, compozitorul și dirijorul Cornel Arion să lucreze câteva zile cu Ansamblul Folcloric „Nedeia” al Casei de Cultură Novaci. Cu acel prilej, prof. Cornel Arion a pregătit cu grupurile de băieți și fete ale ansamblului mai multe cântece, între care: doina, „Eu mă duc mândro, mă duc”, cântecele „Măi bădiță și-al meu drag”, „Bade (mândro) gura ta-i izvor”, hațegana „Măi bădiță Costandine”, duetul (fete+băieți), „Hai bade (mândro) să ne iubim”, lucrări intrate în repertoriul ansamblului, apreciate la timpul respectiv de toți iubitorii de folclor.

Un alt nume care mi-a atras atenția este cel al profesorului Aron Bogdan (1918-1980), renumit pentru bogata și fructuoasă activitate dirijorală, pregătind un mare număr de formații corale, în special la Jina,

Săliște și Brașov.

Profesorul Aron Bogdan este fratele profesorului Gheorghe Bogdan din Poiana Sibiului, cel care a pregătit timp de șase luni la Jina, Sibiu, prima formație de fanfară a Novaciului, Fanfara „Novăceanca”, cu sprijinul Băncii Populare „Gilortul” Novaci și al fostului prim-ministru de atunci, Gheorghe Tătărescu, cel care a vizitat și a stat de vorbă cu toți componenții la Jina.

Același profesor Gheorghe Bogdan a refăcut fanfara în anul 1974 la Novaci, la Casa de Cultură, cu sprijinul fostului primar, profesorul Serghe Leuștean.

Pe profesorul Aron Bogdan l-am cunoscut la scurt timp după refacerea fanfarei, în Poiana Sibiului, când cel de numele căruia se leagă tradiția fanfarei novăcene a trecut la cele veșnice. Cu acel prilej, fanfara novăceană, prezentă la nefericitul eveniment, a cântat marșul funebru „Ultimul drum”, pregătit de profesorul Gheorghe Bogdan, cu rugămintea să fie cântat pentru prima dată în public la înmormântarea lui, lucru care s-a și respectat.

Cum era și normal, Antologia corală „Izvoarele Mărginimii”, mi-a dezvelit imaginea unor mari personalități ale vieții muzicale și culturale sibiene, cu legături în Novaciul nostru, în care viețuiesc numeroși urmași ai celor care au trecut munții în vremuri de grele încercări pentru a-și găsi liniștea, reușind să învingă nelegiuirile timpului și să-și păstreze indeletnicirile, sufletul și ființa.

Volumul a apărut sub egida C.J.C.P.C.T. „Cindrelul-Junii” Sibiu, în îngrijirea drd. Silvia Macrea, manager, a prof. dr. Vasile Bebeșelea și a prof. Nicolae Scutea.

Felicitări celor care s-au nevoit pentru ca acest volum să vadă lumina tiparului.

Constantin DĂRVĂREANU

Un suflet mareț de om plecat prea devreme dintre noi...(C.D.)

Din suflet pentru suflet

❖ Aștept să vină zorii să-mi umple privirile cu tot ce nu pot vedea. Între capacele ceasului se macină grăunțele timpului. Zorii se întrezăresc la răsărit ca un sân de codană. Un cerb saltă cu fruntea streășina de cetină a unui brad. Din coarne-i picură frumusețea dimineții și dorul căprioarei care încă mai doarme cu capu-ntins pe-o creangă de scoruș înflorită. Un ciuhurez împușcă cu țipete-n inima ciobanului care picotește pe scaunul de la strungă.

De dincolo de mormântul Mioriței o aripă de negură cenușie încearcă să se ridice, fără spor însă, să-mi cotropască minutele care nu-mi mai sunt văduvite de bucurii...

❖ N-am de ales. Lunca se sfârșește. Florile mă părăsesc. E hotarul care trece către toamnă? Stelele încă zâmbesc. Nu se zărește nici un unghi de cocori!

Aș vrea să sărut o fată îmbrăcată în mov. Sunt acuzat de Lună. Oare să însemne această dorință o nelegiuire? Mă întorc cu fața către flori. O cumpănă de fântână îmi face semn din zare. Mi-e sete. Să mă reped până la ea? Oare de trilul privighetorii voi afla inima copilei cu care m-am întâlnit la șipot?

Aș vrea să-mi strângă mâna un prieten. M-aș simți mai sigur pe dorințele mele. Prietenul e de negăsit. Cerul e prea departe. Luceafărul încă n-a răsărit. Mi-e sete. Fântâna nu se mai vede. Poate o frunză îmi va picura pe buze-un strop de rouă...

❖ Cântece, cântece! Cântecule tale. Valuri armonioase care se risipesc către orizonturi. Bucuria tremură ca un pui de ciută nou născut. Cucul îngenunchează pe crucea bradului. Primăvara aruncă cu mandoline de rășină în inimi.

- Viața? Viața pulsează frenetică, trecând din tânăr în bătrân, din flori în poeme.

❖ Carte frumoasă, cine mi te-a scris? Fiecare pagină a rămas lipită de retină. Câtă luptă pentru un strop de fericire! Sticlă pisată, ghimpă ascuțiți, viori cu corzi de sârmă ghimpată, remușcări, meschinărie, minciună, desfrâu, alcool, bîrfă, iubire neîmplinită.

Carte tragică, ce va fi fost în inima celui care te-a scris?

❖ Un brad codan chemându-mă la umbră. O ciută lingându-mi palmele. O floare de colț. O gleznă de femeie. Un sân arcuind chemări. Invitație la desfrâu cu stelele din iezer, cu păstrăvi pe care nu-i mai sugrumă braconierii. O noapte în canton cu pădurarul, împărțim pe masă Luna, în felii.

O, minunat de dulce singurătate!

❖ Pășesc peste macazuri. Sunt o mulțime de linii paralele. Automat macazele se schimbă. Trenuri zboară și într-un sens și în altul. Unele opresc, altele nu. Eu nu am bilet pentru nici unul.

Nu știu nici măcar care e macazul ce ar putea să mă îndrume către gara în care nu mă așteaptă nimeni.

Mă voi urca în marfarul care transportă vise și flori, legende și balade, mugete de cerbi, doine din cavale și zâmbete de codane, departe, departe, tocmai în Lună.

Voi fi fericit?

❖ Câtă revărsare de lumină! Ah, de-aș putea să strâng în pumn o rază, o cât de mică rază, copilăria nu mi-ar mai părea atât de îndepărtată. Necunoscutul care flutură în fața mea mi-ar părea o pașiște cu flori deasupra căreia numai ciocărlile au privilegiu de-a cânta. Să mă dau la o parte? În nici un caz. Zborul meu nu vreau să fie o săgeată frântă.

❖ Soarele aruncă printre cetinile brazilor o ploaie de perle care alungă aburii tristeții de pe frunțile cerbilor. Un ciot de cruce, ca un deget ciuntit se reazemă de rădăcinile unui paltin.

Cine doarme aici?

- Srăbunul, bunul, tatăl, fratele?...

❖ Pacea luminii este balsamul pe care vreau să-l simt, să-l aud (dacă se poate), să-mi înțepe inima și să-mi purifice sufletul. Bezna care uneori năvălește-n mine e o peliculă pe care e imprimat trecutul cu bucurii, cu suferințe, cu dor, cu...

„Unde ești copilărie

Cu pădurea ta, cu tot?”

Ion FLOREA

COLEGIUL DE REDACȚIE:

Constantin DĂRVĂREANU, redactor șef
Nicolae VINȚANU, redactor șef adj.

Otilia GIURCA, redactor

Cristian GRECOIU, redactor

Tel. 0744 656 726, e-mail: darvareanu@yahoo.com

Publicație lunară tipărită cu sprijinul Primăriei și Consiliului Local Novaci și al obștilor de moșneni din Novaci, Pociovaliștea și Cernădia

Pre-press & print:

S.C. TIPOGRAFIA PROD COM S.R.L.
Târgu-Jiu, Gorj, str. Lt. Col. Dumitru Petrescu, nr.20
Tel. 0253-212.991, Fax 0253-218.343
E-mail: tipografia.prodcom@gmail.com

Tehnoredactare:
RODICA TEIȘI